

4 unga sjunga om julen

Håller själva julbegreppet på att suddas ut? Vi ha här vänt oss till några av våra moderna poeter för att få veta om julen ännu är de ungas högtid.

I övre raden fr. v.:
Gunnar Ekelöf och
Erik Askilund.

I undre raden:
Harry Martinson
och Karl Olof
Eliasson.

unga (Forts. från sid. 2.)

ekelöf

Jorden vände sig från solen och den vita vintersömnen sjönk sakta ner över minnets gårdar. Men över slätterna vidgade sig nattluften och det strålände mörkret öppnade möjligheternas rike över jorden.

Julen tände sina eldar mot köldens mur och det givmilda ljusets fest förenade alla björkvedsröda fönster till en stilla stjärnbild över jorden. Men ensamheten var så dov av snö att alla bjällror drunknade i tystnaden.

På morgnarna vaknade vi nästan utan att märka det. Tapeterna var grå med blåa blommor, rullgardinerna blå med gråa blommor, och den ena dagen efter den andra öppnade ögat till hälften, vände sig sömningt om och somnade igen.

Nyarsmorgnarna var så tysta och stilla att minsta ljud hade kunnat spräcka himlens klara sköra isklocka i tusen stycken.

Da hade spillrorna störtat ner och dansat fram över den blankfrusna insjön, klingande och sjungande mot de mjuka dalarna och de hårda bergen på andra sidan. Da hade vi kanske fått se alla underverken bakom himlen.

Som ensamma drömmare och stjärntydare forskar vi ännu förgäves i ljuset som mångtusenårigt når ner till oss. Vilken värme skulle inte stråla ner till oss om två stjärnor möttes, om två planeter möttes, om två människor, ensamma stjärnor, kunde mötas.

Oberörda av årtusendens drömmar och drömtydningar frodas det eviga livets stråldjur i himlens mörka vinterhav.

Solen har vänt sig bort och jorden har somnat ifrån oss.

Sen nöttes julbegreppen bort, man ställer sig i undran allt ibland, och tänker på: att barnen kunna fröjdas så när marken bär så lite gräs. Men ställen hålla jul ändå, vad hjälper vad man tänker på när ljuset vänder, snurrar runt och spränger. Snart blir mörkret tunt.

